

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/5/2024
Identifikačné číslo spisu:	1013895149
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1013895149.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej, JUDr. Miroslavy Janečkovej, JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, Bratislava, Karloveská 2, IČO: 36 022 047, zastúpený advokátskou kanceláriou Podhorský & Partners, s.r.o., Bratislava, Mlynské nivy 53, proti žalovanému Slovenské elektrárne, a.s., Bratislava, Pribinova 40, IČO: 35 829 052, o zaplatenie 5 846 824,46 eura s príslušenstvom, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 12Cb/2/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/8/2022-1593 zo dňa 29. mája 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

Konanie na súde prvej inštancie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12Cb/2/2013-1484 zo dňa 22. februára 2022 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 565 797,31 eura s príslušenstvom. Vo výroku II. súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46,44 %. Tento rozsudok je v poradí tretím rozsudkom súdu prvej inštancie v tomto spore.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca si voči žalovanému uplatnil nárok titulom dofakturácie za celkové množstvo odobratej povrchovej vody za rok 2002 na základe právneho vzťahu medzi nimi, resp. titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

3. V odôvodnení ďalej krajský súd uviedol, že vydaniu tohto rozsudku súdu prvej inštancie predchádzal

(v poradí prvý) rozsudok zo dňa 30. apríla 2007 č. k. 3Cb/211/04-214, ktorým krajský súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v rámci rokovania o uzavretí zmluvy na odber vody v roku 2002 nedošlo medzi žalobcom a žalovaným k dohode o cene a účastníci ani výslovne neprejavili vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu bez určenia kúpnej ceny. Súd preto dospel k záveru, že zmluva ako celok uzavretá nebola. Určil však, že na základe odsúhlaseného množstva odobratej vody v rámci mesačných faktúr, vystavovaných v cenách dohodnutých v kúpnej zmluve na rok 1999, ktoré žalovaný v celom rozsahu uhradil, došlo s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách (ďalej aj len „zákon o cenách“) k uzavretiu zmlúv v rozsahu zákonom stanovených podstatných náležitostí. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) ako súd odvolací uznesením zo dňa 23. apríla 2008 č. k. 3Obo/211/2007-241 rozsudok prvostupňového súdu č. k. 3Cb/211/04-214 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd konštatoval, že súd prvého stupňa pri posudzovaní uplatneného nároku žalobcu nesprávne aplikoval ustanovenie § 3 ods. 1 druhá veta zákona č. 18/1996 Z. z., podľa ktorého dohoda o cene vznikne aj tým, že kupujúci zaplatí cenu tovaru vo výške požadovanej predávajúcim, a to z dôvodu, že žalovaný žalobcom fakturovanú cenu za odber povrchovej vody v roku 2002 v celej požadovanej výške, t.j. aj vrátane jej doúčtovania vo faktúre č. 91220080 zo dňa 15. januára 2003 v sume 176 141 433,60 Sk, nezaplatil. Najvyšší súd považoval závery súdu prvej inštancie o tom, že platením faktúr došlo k dohode o cene za nesprávne a konštatoval, že jeho rozhodnutie o nedôvodnosti uplatňovaného práva žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia (ohľadom ktorého nebolo vykonané žiadne dokazovanie) je predčasné.

4. Súd prvej inštancie následne vo veci opätovne rozhodol (v poradí druhým) rozsudkom zo dňa 26. novembra 2008 č. k. 3Cb/211/04-281 tak, že zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 176 141 433,60 Sk s 9,43 % ročným úrokom z omeškania od 30. januára 2003 do zaplatenia ako aj na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že odber povrchovej vody bol v rozhodnom čase upravený jednak predpismi verejnoprávnej povahy, najmä zákonom č. 138/1973 Zb. o vodách (od 1. júna 2002 zákonom č. 184/2002 Z. z.) a vzhľadom na to, že súčasne ide aj o kúpu a predaj vody ako tovaru, tiež predpismi súkromného práva, predovšetkým zákonom č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj len „ObZ“). Právny vzťah žalobcu a žalovaného vymedzovala príloha č.1 k Výmeru MF SR č. R-1/1996 bod 1/ tak, že regulácia cien sa vzťahuje na odbery povrchovej vody podľa § 43 ods. 1 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách (§ 74 zákona č. 184/2002 Z. z.), pričom podľa bodu 2/ odber vody sa uskutočňuje na základe dohody o odplatnom odbere, ktorú uzatvára dodávateľ povrchovej vody s jej odberateľom. Nevyhnutnou podmienkou pre uzavretie dohody je povolenie vodohospodárskeho orgánu. Podľa platných pravidiel pre reguláciu cien príslušný cenový orgán (v rozhodnom období Ministerstvo financií SR) maximálnu cenu tvoril skúmaním nákladov a ich vývoja definovaných v ustanovení § 2 ods. 3 písm. a) zákona o cenách, pričom jej výška bola stanovená tak, aby spolu s primeranou mierou zisku pokryla pomernú časť nákladov vynakladaných správcom vodných tokov na túto správu. Z ekonomických dokladov navrhovateľa, konkrétne Správy o výsledku rozboru hospodárskej činnosti za rok 2002 mal súd za preukázané, že hospodársky výsledok podniku navrhovateľa - zisk vo výške 16,9 mil. Sk - bol tvorený vrátane započítania spornej faktúry č. 91220080 zo dňa 15. januára 2003 vo výške 176 141 433,60 Sk; inak by zaznamenal stratu vo výške cca 140 mil. Sk. Správou audítora z overenia účtovnej závierky k 31. decembra 2002 bolo preukázané, že účtovná závierka vo všetkých významných súvislostiach, majetok, záväzky a výsledok hospodárenia je v súlade s predpismi pre účtovníctvo. Preto audítor navrhol zakladateľovi účtovnú závierku schváliť bez výhrad. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobca pre účely tvorby svojich cien účtoval iba o ekonomicky oprávnených nákladoch, predpokladaných ust. § 2 ods. 3 písm. a) zákona o cenách; neporušil teda ani podzákonné normy - výmery Ministerstva financií SR, upravujúce v rozhodnom období cenovú reguláciu. Ak mu teda žalovaný nezaplatil sumu 176 141 433,60 Sk, doúčtovaných faktúrou č. 91220080 zo dňa 15. januára 2003, získal na jeho úkor tovar vo vyššej hodnote ako zaplatil, teda sa bezdôvodne obohatil. Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 16. decembra 2009 č. k. 3Obo/32/2009-344 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2008 č. k. 3Cb/211/04-281 potvrdil. Konštatoval, že súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len „OZ“) v rozsahu uplatnenom v žalobe, pričom, vzhľadom na charakter daného prípadu prichádza do

úvahy poskytnutie peňažnej náhrady v rozsahu zodpovedajúcom ekonomicky oprávneným nákladom na poskytnuté plnenie.

5. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 195/2012-66 bol rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/32/2009- 344 zo dňa 16. decembra 2009 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie (výrok II.). Ústavný súd považoval napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za nepreskúmateľný a nezodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu. Uložil najvyššiemu súdu vysporiadať sa námietkami sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom, t.j. aby k nim zaujal jednoznačný právny záver. Podľa názoru ústavného súdu by v danom prípade k tomu výrazne prispelo aj to, ak by sa závery najvyššieho súdu zdôvodňujúce rozsah bezdôvodného obohatenia opierali o výsledky znaleckého dokazovania.

6. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 31. júla 2013 č. k. 4Obo/91/2012-419 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2008, č. k. 3Cb/211/04-281 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení vyslovil právny názor, že pokiaľ ide o uzavretie zmluvy o odbere povrchových vôd pre rok 2002, odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, podľa ktorého nedošlo medzi účastníkmi konania k uzavretiu zmluvy o odbere povrchových vôd pre rok 2002, pretože v rámci rokovaní o uzavretie zmluvy nedošlo k dohode o cene, pričom neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 18/1996 Z. z., podľa ktorého dohoda o cene vznikne aj tým, že kupujúci zaplatí cenu tovaru vo výške požadovanej predávajúcim, pričom na potrebu navýšenia ceny odberu povrchových vôd oproti predchádzajúcemu obdobiu poukazoval žalobca pri rokovaní so žalovaným v priebehu roka 2002. Uplatnenú pohľadávku, preto súd prvej inštancie dôvodne posudzoval podľa ustanovenia § 451 ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, týkajúcu sa ceny prevzatého plnenia, odvolací súd po preskúmaní jeho vecných námietok ohľadom výšky peňažnej náhrady konštatoval, že z dosiaľ vykonaného dokazovania nemožno dospieť k jednoznačnému záveru o výške sumy, ktorá predstavuje peňažný ekvivalent plnenia, prevzatého žalovaným (§ 458 ods. 1 OZ), keďže z rozboru hospodárskej činnosti žalobcu pre rok 2002, ako aj správy audítora z overenia účtovnej závierky k 31. decembru 2002 jednoznačne nemožno zistiť dôvodnosť výšky žalobcom uplatnenej pohľadávky.

7. V zmysle záverov vyššie uvedeného zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) krajský súd vykonal dokazovanie znaleckým posudkom, výsluchom znalca Ing. Jakuba Kintlera PhD., faktúrou č. 91220080 zo dňa 15.01.2003 na sumu 176 141 433,60 Sk, obsahom listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu. Berúc do úvahy aj právny názor odvolacieho súdu uvedený v rozhodnutí zo dňa 31. júla 2013 č. k. 4Obo/91/2012-419, dospel súd prvej inštancie k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy pre odber povrchovej vody pre rok 2002 a uplatnenú pohľadávku je potrebné posudzovať podľa § 451 ods. 1 OZ titulom vydania bezdôvodného obohatenia. V rámci rokovaní o uzavretí zmluvy totiž nedošlo k dohode o cene, pričom neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 18/1996 Z. z., podľa ktorého dohoda o cene vznikne aj tým, že kupujúci zaplatí cenu tovaru vo výške požadovanej predávajúcim, pričom na potrebu navýšenia ceny odberu povrchových vôd oproti predchádzajúcemu obdobiu poukazoval žalobca pri rokovaní so žalovaným v priebehu roka 2002.

8. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 565 797,31 eura (47 171 209,68 Sk) vrátane 10 % DPH a vo zvyšku jeho žalobu zamietol. Pri výpočte súd vychádzal z nespornej skutočnosti, že žalovaný odobral povrchovú vodu v množstve 266 880 960,00 m³, za ktorú uhradil jednotkovú cenu 0,746 Sk/m³ a žalobcovi vznikol podľa znaleckého posudku nárok na dofakturovanie navýšenia jednotkovej ceny o 0,175 Sk (266 880 960 m³ x 0,175 Sk = 46 704 168 Sk + 10 % DPH). Pre vysvetlenie súd uviedol, že na dofakturovanie jednotkovej ceny 0,60 Sk (faktúra 91220080) podľa znaleckého posudku nárok nevznikol, celkovo by išlo o jednotkovú cenu až 1,346 Sk/m³ (0,746 Sk/m³ + 0,60 Sk/m³), pričom znalec za cenu obvyklú určil 0,921 Sk/m³ (0,746 Sk/m³ + 0,175 Sk/m³). Žalobcovi preto vznikol nárok na navýšenie jednotkovej ceny o 0,175 Sk/m³.

9. Keďže žalovaný v lehote splatnosti nezaplatil cenu za odobraté množstvo povrchovej vody, dostal sa do omeškania a žalobcovi vznikol nárok aj na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s § 369 ods. 1 ObZ. Výdanie bezdôvodného obohatenia predstavuje peňažný ekvivalent plnenia a pri posudzovaní, či sa žalovaný dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia je potrebné podľa súdnej praxe vychádzať z toho, že ten, kto sa bezdôvodne obohatil, je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. V tomto prípade je výzvou na plnenie faktúra č. 91220080 splatná 29. januára 2003, ktorou si žalobca uplatnil nárok na do fakturáciu. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi nárok na 9,43 % úrok z omeškania ročne.

Konanie na odvolacom súde

10. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“, alebo aj „najvyšší súd“), ako súd funkčne príslušný podľa § 34 ods. 3 CSP rozhodnúť o odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako súdu prvej inštancie prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania, po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo v napadnutej časti rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§ 355 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej II. a III. výrokovej vete vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok odvolacieho súdu bol podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP verejne vyhlásený, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke najvyššieho súdu dňa 23. mája 2024.

11. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP konštatoval správnosť dôvodov rozsudku krajského súdu v napadnutej časti, stotožnil sa s týmto odôvodnením a odkázal naň. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal aj na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní, rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

12. Na doplnenie správnosti odôvodnenia a k odvolacím námietkam žalobcu a k vyjadreniu žalovaného k nim uviedol, že pri svojom rozhodovaní je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), čo znamená, že je oprávnený posudzovať len tie odvolateľom uplatnené odvolacie dôvody, vo vzťahu ku ktorým uviedol odvolaciu argumentáciu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v ďalšom konaní posudzoval: námietku, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP), námietku, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP), námietku, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP). Odvolací súd ako dôvodné akceptoval vyjadrenie žalovaného k odvolaniu s výnimkou časti, v ktorej sa venuje rozsahu odvolania s tým, že žalobca mal napadnúť aj I. výrovkovú vetu, keďže nebol úspešný v celom objeme uplatneného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom ide o závislý výrok k II. výrokovej vete.

13. Odvolací súd ďalej uviedol, že medzi stranami po viacerých predchádzajúcich odvolacích konaniach už nebolo sporné právne posúdenie uplatneného nároku - ako vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ, teda plnenia, resp. náhrady za prijaté plnenie bez uzavretej zmluvy. Sporná a namietaná aj v tomto odvolacom konaní zostala výška tejto náhrady, ktorá aj v zmysle záverov súdu vyššej inštancie v tomto konaní, mala byť určená na základe výsledkov odborného znaleckého posúdenia.

14. Vo vzťahu k námietke nevykonania navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, ktoré mali spočívať vo výsluchu navrhnutých znalcov, resp. osôb, ktoré vyhotovili súkromný znalecký posudok a odborné vyjadrenie, ktoré predložil žalobca, odborné vyjadrenie predložené žalovaným, ako aj súdom ustanoveného znalca, a v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces na strane žalobcu, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie zreteľne

odôvodnil vo svojom rozhodnutí, prečo tento dôkazný prostriedok nevykonával a návrh na ich vypočutie zamietol. Uviedol, že výsluchom znalca ustanoveného súdom odstraňoval rozpory medzi súdnym znaleckým posudkom a súkromným znaleckým posudkom, ako aj odbornými vyjadreniami, pričom znalec jasne a zrozumiteľne na pojednávaní zodpovedal otázky, ktoré boli stranami konania uvádzané ako sporné. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že výpoveď ostatných navrhovaných osôb, k záverom uvedeným v ich odborných vyjadreniach a súkromnom znaleckom posudku, by žiadnym spôsobom nemalo potenciál preukázať rozhodnú skutočnosť, majúcu vplyv na závery uvedené znalcom v jeho výpovedi, ako ani závery uvedené v ním vypracovanom znaleckom posudku. Výsluchy ostatných navrhovaných osôb považoval za nadbytočné, nemajúce potenciál spochybniť závery, ktoré sú preukázané inými dôkazmi a ako také vo svojej podstate za nevhodné, a preto ich nevykonal. Odvolací súd uviedol, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/2004) a ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/2004).

15. Odvolateľ uviedol, že súhlasí so závermi uvedenými v ním predloženom súkromnom znaleckom posudku č. 529/2015 a odbornom vyjadrení č. 65/2017. Namietal závery odborného vyjadrenia č. 148/2016 predloženého žalovaným, a zároveň neodstránenie rozporov medzi znaleckými posudkami súdom určeného znalca a znalca, ktorého si vybral sám žalobca a jeho posudok predložil súdu ako listinný dôkaz znaleckého posudku spolu s odborným vyjadrením ním vybratej znaleckej organizácie.

16. Súd prvej inštancie odstraňoval namietané rozpory výsluchom súdom ustanoveného znalca, ktorý na pojednávaní dňa 22. februára 2022 uviedol, že na svojich záveroch uvedených v znaleckom posudku zotrúva, taktiež ozrejmil, že rozhodný región vymedzil ako územie celej Slovenskej republiky, nakoľko žalobca má monopolné postavenie na trhu a pôsobí na celom území. K uvedenému dôvodil, že tak postupoval aj z dôvodu, že pracoval s agregovanými údajmi, účtovnými podkladmi, ktoré sa týkali celého hospodárenia žalobcu. Pri vymedzení obvyklej ceny sa musí zohľadniť trhové prostredie, dodávatelia, odberatelia, ktorí v tomto prípade nie sú. Za rozhodné obdobie pre výpočty za rok 2002 použil roky 2000 a 2001, keďže od roku 2002 vykazoval žalobca záporný hospodársky výsledok a vypočítaval obvyklú cenu za rok 2002. Pri výpočte obvyklej ceny zohľadnil cenovú diskrimináciu vzhľadom na množstvo odobranej vody.

17. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s čl. 15 CSP ako aj § 191 CSP, keď si ustálil názor, že výpovede ostatných navrhnutých osôb nepovažoval za potenciálne ovplyvniť závery vypočítaného znalca určeného súdom. Odvolateľ namietal závery prijaté v odbornom vyjadrení žalovaného č. 148/2016, pričom poukázal, že odporujú určeniu rozhodného regiónu v ním predloženom znaleckom posudku č. 529/2015. V tejto súvislosti najvyšší súd dal do pozornosti, že rozhodný región bol v tomto posudku vymedzený ako Zemplín v Košickom kraji, pričom znalec stanovenie obvyklej ceny určil v rozpätí 0,00 Sk/m³ až 2,00 Sk/m³. Výška cenového rozpätia je v súlade so závermi znaleckého posudku č. 6/2016 vyhotoveného súdom ustanoveným znalcom, ako aj v súlade so zákonom o cenách. Pokiaľ ide o rozpor v závere otázky týkajúcej sa súvisu navýšenia ceny s priamymi nákladmi žalobcu, odvolací súd konštatoval, že záver znaleckého posudku č. 529/2015 konštatuje priamy súvis navýšenia ceny, pričom vychádza z definície ustanovenia § 2 ods. 3 písm. a) zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách, ako aj výšky vypočítaného doúčtovania. Záver znaleckého posudku vyhotoveného súdnym znalcom konštatuje, že súvis s priamymi nákladmi možno konštatovať len čiastočne, nakoľko z podkladov nie je možné jednoznačne identifikovať priame náklady žalobcu. Znalec vyslovil názor, že navýšenie ceny, ktoré súvisí s priamymi nákladmi žalobcu je v celkovej výške 0,175 Sk/m³, teda v sume, ktorú si žalobca dodatočne vyfakturoval. Za cenu obvyklú určil sumu 0,921 Sk/m³. Odvolateľom predložený znalecký posudok č. 529/2015 určil cenu súladnú s právnymi predpismi ako cenové rozpätie, tak ako súdny znalec. Odborné vyjadrenie č. 65/2017, ktoré predložil taktiež odvolateľ určilo obvyklú cenu vo výške 2,00 Sk/m³, pričom rozhodný región bol stanovený ako miesto reálneho odberu. Podklady a vstupné údaje pri spracovaní odborného vyjadrenia č. 65/2017 pre toto vymedzenie však nekorešpondujú s podkladmi, na ktorých bolo založené znalecké dokazovanie vychádzajúce z ekonomických ukazovateľov vyplývajúcich z účtovných podkladov. V ďalšom kroku súdom ustanovený

znalec určil cenu obvyklú v zákonných limitoch tohto cenového rozpätia. Zo znaleckého posudku č. 529/2015 vyplýva záver, že kalkulácia ekonomicky oprávnených nákladov pre rok 2002 vychádzala z percentuálneho podielu jednotlivých položiek kalkulácie na celkových ekonomicky oprávnených nákladoch pre rok 2003. Hlavná účtovná kniha však znalci neposkytla informácie, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne stanoviť ekonomickú oprávnenosť nákladov vstupujúcich do kalkulácie nákladov a cien odobratej povrchovej vody. Záver znaleckého posudku konštatuje, že rozdiel medzi ekonomicky oprávnenými nákladmi a cenou za povrchovú vodu za 1 m³ po zaokrúhlení predstavuje sumu 0,60 Sk/m³ (dodatočne účtovanú sumu), a táto je v zákonných limitoch na stanovenie ceny. Súdom ustanovený znalec dospel k záveru, že presne identifikovať súvis s priamymi nákladmi z predložených podkladov nie je možné, avšak priklonil sa k názoru, že predmetná suma 0,60 Sk/m³ súvisí k vynaloženými nákladmi za odber vody a je v zákonných limitoch na jej stanovenie. Pokiaľ ide o vymedzenie rozhodného regiónu, súdny znalecký posudok ho vymedzil ako územie celej Slovenskej republiky, čo konzumuje vymedzenie regiónu znaleckým posudkom č. 529/2015, ktorý ho vymedzil ako Košický kraj. Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k záverom odborného vyjadrenia žalovaného č. 148/2016, ohľadne vymedzenia rozhodného regiónu, ten nebol vymedzený s poukazom na tvrdenie, že ho nemožno vymedziť s ohľadom na odlišnosti vo vstupných údajoch. Otázka súvisu navýšenia ceny s priamymi nákladmi žalobcu, bola zodpovedaná tak, že žalobcovi nemali vzniknúť a ani nebolo preukázané, že by mu reálne vznikli nejaké náklady súvisiace s odberom vody.

18. Zo záverov uvedených v odbornom vyjadrení č. 148/2016 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktoré predložil žalovaný, vyplýva (vychádzajúc aj z údajov uvedených v súkromnom znaleckom posudku žalobcu), že žalovaný predstavuje väčšinového odberateľa povrchovej vody od žalobcu (až vo výške presahujúcej 75 % množstva odobratej vody) v posudzovanom roku 2002. Uviedol, že je zaužívanou praxou pri cenotvorbe, počítať s množstevnými a vernostnými rabatmi pre najväčších a najvýznamnejších klientov. Taktiež s ohľadom na predpokladané vynaložené náklady na strane žalovaného súvisiace s odberom povrchovej vody treba počítať, že tieto vstupujú do nákladov spoločnosti žalovaného na výrobu elektriny a stávajú sa tak súčasťou tvorby ceny elektriny. Zároveň Ústav súdneho inžinierstva nesúhlasí s určením ekonomicky oprávnených nákladov v znaleckom posudku č. 529/2015, nakoľko bola na ich výpočet použitá kalkulácia predložená žalobcom za rok 2003, t. j. pri určovaní nákladov sa vychádzalo z roku nasledujúceho pre rok posudzovaný, čo považuje za nepoužiteľný údaj pre ustálenie záveru o tom, že do fakturácia v uplatnenej výške zodpovedá ekonomicky oprávneným nákladom vynaloženým žalobcom. Kalkulácia spracovaná odkazom na rok 2003 nezohľadňuje plánový stav na rok 2002, keďže kalkulácie pre príslušný rok sa spracúvajú v roku predchádzajúcom. Kalkulácia za rok 2002 predložená nebola, teda nebola ani podkladom na vyhotovenie súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcom. Z údajov za odber povrchovej vody za roky 2003 až 2005, ktoré poskytol žalovaný vyplýva, že v roku 2003 sa odber povrchovej vody oproti roku 2002 znížil, pričom cena bola vo výške 0,8268 Sk/m³. Súdom ustanovený znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal najmä z účtovných podkladov za roky 1999 až 2004, hlavných kníh a správ o výsledku rozboru hospodárskej činnosti za roky 2000 až 2004. K námietke odvolateľa, že odborné vyjadrenie č. 65/2017 má odvolací súd (predtým aj súd prvej inštancie) posudzovať ako dôkaz znaleckým posudkom vyhotoveným súdom ustanoveným znalcom, odvolací súd uvádza, že strany konania majú možnosť postupom súladným s ustanovením § 209 CSP predložiť súdu súkromný znalecký posudok, pričom ak tento obsahuje náležitosť v zmysle ustanovenia § 209 ods. 2 CSP, a to doložku znalca o tom, že si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, má súd postupovať pri vykonávaní tohto dôkazu, akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca. Odvolací súd sa však nestotožnil s argumentáciou odvolateľa, že uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na odborné vyjadrenie predložené stranou v konaní v zmysle ustanovenia § 206 CSP. Odvolací súd poukázal na odlišnosť znaleckého posudku a odborného vyjadrenia tak, ako ju vníma aj zákonodarcia, a síce, že znalecké dokazovanie sa vykonáva vtedy, keď je predmetom posúdenia taká zložitá odborná otázka, na zodpovedanie ktorej odborné vyjadrenie nepostačuje a sú potrebné vedecké poznatky. Odborné vyjadrenie má zodpovedať otázky, na ktoré netreba vedecké znalosti. Odborné znalosti možno charakterizovať ako vedomosti, na získanie ktorých je potrebná odborná znalosť alebo odborná skúsenosť. Zároveň je potrebné poukázať na to, že v zmysle § 206 CSP odborné vyjadrenie zabezpečuje na návrh strany sporu súd. Uplatňovanie dôkazných prostriedkov v rámci procesného útoku a procesnej

obransy strany sporu (nesporne zahŕňajúc aj odborné vyjadrenia) je plne v súlade so základnými zásadami Civilného sporového poriadku a kontradiktornosťou civilného sporového konania, avšak nemožno popierať zmysel a účel podmienky úrovne odbornosti, resp. vedeckosti znaleckého dokazovania obsiahnutej v ustanovení § 207 CSP. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že nemožno sa stotožniť s argumentom odvolateľa, že uvedením „vyhlásenia“ znalca (tzv. doložky), v ním predloženom odbornom vyjadrení, je možné „pretransformovať“ listinný dôkaz, ktorým odborné vyjadrenie je, na znalecký posudok s dôkaznou váhou znaleckého posudku vyhotoveného súdom ustanoveným znalcom. V opačnom prípade by takýto výklad ustanovenia § 209 ods. 2 CSP potieral rozdiel medzi znaleckým posudkom a odborným vyjadrením ako takým. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 195/2012-66 zo dňa 16. augusta 2012, v ktorom vyjadril názor, že pri určovaní rozsahu bezdôvodného obohatenia, ktorý zostal v predmetnom konaní sporný, je potrebné vychádzať z výsledkov znaleckého dokazovania, čím taktiež poukázal na zložitost' odbornej otázky, na ktorú sú potrebné vedecké poznatky v danom vedeckom odbore, a teda na určenie výšky žalobného nároku je potrebné znalecké dokazovanie. Súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedeného aj znalecké dokazovanie nariadil. Odvolací súd v tejto súvislosti dodal, že ani ustanovenie § 18 zákona č. 382/2004 Z. z. zákona o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z. z.“) v znení platnom a účinnom do 30. júna 2018, v zmysle ktorého pri vykonávaní ostatných znaleckých úkonoch znaleckej činnosti znalec primerane použije ustanovenia o znaleckom posudku, teda pripojí k odbornému vyjadreniu tzv. doložku s vyhlásením znalca, v kontexte na ustanovenie § 209 ods. 2 CSP, tak ani tento postup nemôže mať za následok stotožnenie odborného vyjadrenia so znaleckým posudkom, resp. jeho dôkaznej váhy, práve s poukazom na primárny účel odlišnosti týchto dvoch procesných inštitútov. Ak by odvolací súd prijal takúto argumentáciu, došlo by k následku, kedy by pri posúdení vysoko odborných otázok kľúčových pre rozhodnutie sporu súdmi, bolo možné obchádzať (minimálne spochybňovať) znalecké dokazovanie vykonané súdom „len“ odborným vyjadrením vždy a priori. V konkrétnych súvislostiach znaleckého posudku vyhotoveného súdnym znalcom, súkromným znaleckým posudkom č. 529/2015, ako aj odbornými vyjadreniami s akcentom na ustanovenie § 209 ods. 2 CSP nemožno hovoriť o existencii viacerých navzájom si odporujúcich znaleckých posudkov. Odvolací súd zároveň obiter dictum uvádza, že aj v prípade protichodných znaleckých posudkov, automatické nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania, nemusí byť vždy správne ani hospodárne.

19. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, keď nevzhliadol dôvod na základe ustáleného zisteného skutkového stavu za potrebné a hospodárne vykonať ďalšie znalecké dokazovanie, nakoľko mal sporné otázky v kontexte všetkých vykonaných dôkazov za odstránené. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonané dôkazy správne vyhodnotil a posúdil a správne z nich ustálil skutkový stav veci. Taktiež uviedol, že pri hodnotení znaleckého posudku ako dôkazného prostriedku sa uplatňujú pravidlá hodnotenia dôkazov v zmysle základných zásad civilného sporového procesu upravených v čl. 15 a § 191 CSP a vyhodnocujú sa podľa voľného hodnotenia dôkazov. Pri jeho vyhodnocovaní súdom nepodliehajú hodnoteniu znalecké závery čo do ich odbornej správnosti. Predmetom hodnotenia je presvedčivosť posudku, jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. Znalecký posudok sa hodnotí z troch hľadísk, a to z formálneho, či posudok spĺňa formálne požiadavky, materiálneho, či obsahuje logickú analýzu skutočností, z ktorých znalec vychádzal a či analyzuje všetky skutočnosti, ktoré majú byť hodnotené a či záver posudku je logickým vyústením rozboru skúmaného materiálu. Tretie kritérium hodnotenia je samotná osoba znalca. Súd nehodnotí správnosť odborných záverov ako takých. Osoba súdneho znalca spochybnená nebola. Súd prvej inštancie konštatoval, že namietané rozpory považuje za odstránené.

20. Do dispozičnej právomoci súdu v zmysle § 185 ods. 1 CSP patrí rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozhodnutia. V preskúmvanej veci nemal odvolací súd za

preukázané, že by sa týmto postupom súd prvej inštancie neriadil.

21. K odvolacej námietke nevykonania ďalšieho znaleckého dokazovania súdom, v dôsledku ktorého malo dôjsť k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 332/2009). Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval za nevyhnutné zaoberať skutočnosťou, či o takýto prípad nejde aj v predmetnej súdnej veci, avšak dospel k záveru, že o takýto prípad v danej veci nejde.

22. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolateľom, že nevykonaním navrhnutého dôkazného prostriedku, a to ďalším súdno-znaleckým dokazovaním znaleckým ústavom v zmysle ustanovenia § 207 ods. 3 CSP, neboli zistené rozhodujúce skutočnosti. Do dispozičnej právomoci súdu v zmysle § 185 ods. 1 CSP patrí rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Svoje úvahy o tom uvedie v rozhodnutí vo veci samej. Oprávnenie žalobcu ako sporovej strany navrhnuť dôkazy nie je možné zamieňať s právom súdu, ktorý rozhoduje, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Taktiež uviedol, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov. Poukázal, že návrh na nariadenie znaleckého dokazovania znaleckým ústavom je prípustný len v obzvlášť závažných prípadoch, vyžadujúcich si osobitné vedecké posúdenie alebo ak závery znalcov sú v zrejmom rozpore. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreného v uznesení sp. zn. III. ÚS 332/2009 zo dňa 26. januára 2010 k porušeniu práva na spravodlivý proces dochádza v prípadoch, kedy súd nevykoná stranou navrhovaný dôkaz, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/2003).

23. Odvolací súd vo vzťahu k vykonaniu ďalšieho znaleckého dokazovania tiež uviedol, že v zmysle § 207 ods. 3 CSP sa znalecký ústav do konania priberie len v obzvlášť závažných prípadoch, ktoré si vyžadujú osobitné vedecké posúdenie alebo ak závery znalcov sú v zrejmom rozpore. Na margo uvedeného odvolací súd uviedol, že v kontexte všetkých konštatovaných odborných záverov a výpovede súdneho znalca na pojednávaní vyhodnotil vykonané dôkazy podľa svoje voľnej úvahy jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti a v záveroch k posudzovanej otázke nevzhladol taký rozpor, na základe ktorého by považoval za opodstatnené vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania. Odvolací súd tiež uviedol, že stranou konania bolo predložené odborné vyjadrenie vypracované Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktoré poukázalo na viaceré nedostatky súkromného znaleckého posudku, týkajúcich sa vstupných údajov pre prijatie explicitných záverov na položené otázky. Zhodne so znaleckými posudkami však prijal záver, že suma fakturovaná žalobcom aj po jej dofakturovaní je sumou zákonnou, zhodujúcou sa aj v rozhodnom regióne. Odvolací súd na margo uvedeného uviedol, že odborné vyjadrenie č. 148/2016 vyhotovené znaleckým ústavom je listinným dôkazom, ktoré síce nenahrádza znalecké dokazovanie, avšak je opodstatnené mu pri prijatí záveru o nastolených vedeckých otázkach venovať adekvátnu pozornosť a náležite vyhodnotiť jeho dôkaznú silu v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, s poukazom na osobitné postavenie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline ako znaleckého ústavu v zozname znalcov, ktoré vedie Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a predstavuje tzv. pomyselný vrchol v sústave znalcov.

24. Uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil váhu vykonaných dôkazov a zistil skutkový stav, keď sa priklonil k záverom súdom ustanoveného znalca, a to aj s poukazom práve na väčšiu presvedčivosť a odbornosť súdneho znaleckého posudku v kontexte ďalších vykonaných dôkazov a

odborné vyjadrenie Ústavu súdneho inžinierstva. Okrem už uvedeného odvolací súd poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie ustanovil súdneho znalca z odboru Ekonomika a manažment, pričom znalecká organizácia, ktorá vyhotovila súkromný znalecký posudok č. 529/2015, predložený žalobcom, je zapísaná v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v odbore Ekonomika a riadenie podnikov, čo je odbor s iným obsahovým zameraním ako odbor Ekonomika a manažment podnikov.

25. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že žalobca mal napadnúť aj výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým mu bola priznaná časť z uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/206/2019, z ktorého uzavrel, že ak sa odvolaním vytýkané chyby týkajú viacerých výrokov rozhodnutia, potom sa odvolanie vzťahuje aj na výrok rozhodnutia, u ktorého nie je splnená objektívna stránka prípustnosti odvolania. V uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu sa však v bode 21. odôvodnenia uvádza: „podat' odvolanie je oprávnená strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku teda vyplýva, že odvolanie môže podať len tá strana sporu, ktorej nebolo rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu vyhovie, prípadne ktorej bola rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jej právach. Rozhodujúci je pritom výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože existenciu novej ujmy možno hodnotiť len z procesného hľadiska. Pri tomto hodnotení sa neprihliada na subjektívne presvedčenie sporovej strany, ale na objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu jej bola spôsobená určitá ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia (k tomu pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/215/2010). Subjektívna stránka prípustnosti odvolania sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania, ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania (k tomu pozri i rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/240/2012).“ Žalovaný opomenul prihliadnuť aj na závery najvyššieho súdu, ktoré sú uvedené v nasledujúcom bode 22. odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 8Cdo/206/2019: ... súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 734,98 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 21. februára 2012 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 50 eur, splatných vždy do konca príslušného mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovňania, pod hrozbou straty výhody splátok s tým, že povinnosť plnenia žalovanej zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia na základe trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín, vydaného dňa 30. októbra 2012, č. k. 1T/141/2012-151 dlžníkom - obvineným N., nar. XX. Q. XXXX (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 91,46 % k rukám jej právneho zástupcu, v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka tunajšieho súdu, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania (výrok III.). Z uvedeného vyplýva, že výrokom I. bolo žalobe (v časti žalovanej istiny 734,98 eur s príslušenstvom) vyhovie, a preto týmto výrokom nemohla byť žalobcovi spôsobená žiadna ujma. Z hľadiska subjektívnej stránky prípustnosti odvolania, voči tomuto výroku tak nebolo odvolanie zo strany žalobcu prípustné (proti tomuto výroku mohla odvolanie podať výlučne žalovaná). Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca svojim odvolaním „formálne“ napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu, t. j. vo všetkých jeho výrokoch. Žalobca bol oprávnený odvolaním napadnúť iba ten výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola jeho žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.). Iba v tejto časti bol totiž žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neúspešný, a teda iba týmto výrokom mu mohla byť spôsobená ujma na jeho právach.“ S dôvodmi najvyššieho súdu vo vzťahu k prípustnosti odvolania uvedenými v bode 21. citovaného rozhodnutia sp. zn. 8Cdo/206/2019 sa odvolací súd stotožnil a poukázal na ne v celom rozsahu, pričom sa od nich neodklonil. Objektívna stránka prípustnosti odvolania sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená ust. § 355 a nasl.

CSP určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné). Voči predmetnému rozsudku bolo podať odvolanie objektívne prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa (§ 359 CSP) a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto oprávňaným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Na základe toho najvyšší súd ako súd v tomto prípade odvolací vyvodil rovnaký záver ako vyvodil najvyšší súd v uznesení sp. zn. 8Cdo/206/2019 vo vzťahu k subjektívnej neprípustnosti odvolania žalobcu proti žalobe v časti vyhovujúcemu výroku a prípustnosti odvolania proti žalobe vo zvyšku zamietajúcemu výroku i v tomto konaní. Žalobca bol vo výroku I. čiastočne úspešný, keďže v tejto časti súd prvej inštancie žalobe vyhovel, preto proti výroku v tejto časti žalobca nebol oprávnený podať odvolanie. Odvolanie proti tomuto výroku mohol ako v tejto časti neúspešná strana v konaní podať len žalovaný, čo však žalovaný neurobil, a tak v tejto časti, t.j. vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. S poukazom na obsah odvolania žalobcu, žalobca správne podal odvolanie len proti výrokom, v ktorých nebol v konaní úspešný, a to proti výrokom II. a III. Tieto výroky, resp. rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti a konanie, ktoré im predchádzalo, na základe žalobcovho odvolania preskúmal, a to v rozsahu odvolacích dôvodov. Na odvolací prieskum výroku I. v tomto odvolacom konaní nebol dôvod, keďže nebol napadnutý odvolaním podaným oprávnenou stranou konania - v danom prípade žalovaným.

Dovolanie žalobcu

26. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť dôvodil ustanovením § 420 písm. f) CSP. Uviedol, že má za to, že v konaní došlo k zásadným vadám v procese dokazovania, resp. nesprávneho hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom, ktoré zakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Uviedol, že súdy oboch inštancií zasiahli do práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces tým, že v existujúcej dôkaznej situácii boli dané dôvodné pochybnosti ohľadom kľúčovej otázky sporu (výšky bezdôvodného obohatenia) a aj napriek tomu súdy nepristúpili k doplneniu dokazovania v zmysle navrhnutých dôkazných prostriedkov. Namietal, že súd prvej inštancie pochybil v procese dokazovania, keď svoje rozhodnutie založil výlučne na znaleckom posudku č. 6/2016 vyhotovenom súdnym znalcom, a to aj napriek tomu, že namietané rozpory tohto znaleckého posudku neboli riadne odstránené. Súd prvej inštancie napriek odlišným záverom znalcov odmietol vykonať výsluch znalca, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 529/2015 vypracovaný znaleckou organizáciou JHS s.r.o., ako aj nariadenie znaleckého dokazovania podľa § 207 ods. 3 CSP. S uvedeným procesným postupom sa stotožnil aj odvolací súd, čím podľa názoru dovolateľa, tak napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí namietanou vadou zmätočnosti. Dovolateľ namietal záver odvolacieho súdu o neexistencii viacerých navzájom si odporujúcich znaleckých posudkov. Uvedené je podľa dovolateľa v rozpore s obsahom dôkazov, z ktorých je zjavné, že závery jednotlivých dôkazných prostriedkov sú zásadne odlišné. Ide o dôkazné prostriedky, ktoré boli vypracované viacerými znaleckými organizáciami, hoci v inej forme (súkromný znalecký posudok, posudok vypracovaný súdom ustanoveným znalcom a odborné vyjadrenia). Uviedol, že pri uvedenej rôznorodosti štyroch protichodných dôkazov, z ktorých minimálne dva z nich relevantne spochybňovali znalecký posudok vyhotovený súdnym znalcom, nebolo možné bez ďalšieho doplnenia dokazovania, prikloniť sa k správnosti tohto posudku, pričom dovolateľ uvedený záver považuje za zjavne nesprávny a nezákonný postup. Ďalej namietal nevykonanie navrhnutého dôkazného prostriedku výsluchom navrhnutých znalcov, ale iba súdneho znalca. Uviedol, že ak by ich výsluchom nebolo možné odstrániť rozpory v záveroch znaleckých posudkov, bolo potrebné dať preskúmať tieto závery iným znalcom, resp. inou znaleckou organizáciou. Predmetom dovolacích námietok bolo tiež zamietnutie návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania znaleckým ústavom podľa § 207 ods. 3 CSP. Vo svojej argumentácii poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/100/2018, sp. zn. 5Cdo/202/2018, z ktorých vyplývajú tri dôvody, na ktorých možno založiť nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu, a teda, že

tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhnutý, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, alebo dôkaz neoverí, resp. nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou, alebo nadbytočnosť dôkazu, teda, že je nadbytočné dokazovať už vyvrátenú alebo potvrdenú skutočnosť. Ako aj na názor vyjadrený Ústavným súdom SR, podľa ktorého nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (sp. zn. II. ÚS 168/2019). V súhrne uvedených námietok mal dovolateľ za to, že nevykonaním dôkazných návrhov dovolateľa v konaní pre nadbytočnosť, kedy výška uplatneného nároku žalobcu nebola v spore bez dôvodných pochybností ustálená, došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, a preto navrhol dovolaciemu súdu aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu, resp. súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu

27. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu vyjadril, pričom uviedol, že dovolateľom uvádzané závery vyplývajúce zo súdnych rozhodnutí nie je možné aplikovať v tomto konaní. Poukázal, že rozhodnutia, na ktoré odkazuje dovolateľ nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a zároveň, že neriešia rovnakú situáciu týkajúcu sa súkromného znaleckého posudku bez znaleckej doložky v zmysle § 209 ods. 2 CSP. Uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou v tomto konaní bolo zistenie výšky peňažnej náhrady v zmysle § 458 ods. 1 OZ, pričom táto mala byť v zmysle názoru Ústavného súdu SR ustálená znaleckým dokazovaním. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie zistil skutkový stav správne a dostatočne, tento aj premietol do odôvodnenia rozsudku a uviedol aj na základe akých dôkazov k nemu dospel. Jeho procesný postup nevykazuje ani omyl pri zistení skutkového stavu. Odvolací súd potvrdil správnosť zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie a na doplnenie uviedol podrobnejšie vysvetlenie v bodoch 39 a nasl. napadnutého rozhodnutia. Poukázal na názory vyjadrené v rozhodnutiach Ústavného súdu SR (sp. zn. III. ÚS 332/09, III. ÚS 454/2011, II. ÚS 97/2013), ako aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4Cdo/100/2018 a sp. zn. 5Cdo/202/2018) týkajúcich sa vykonania navrhnutých dôkazov - výsluchov svedkov, ako aj odborných vyjadrení a súkromných znaleckých posudkov, pričom k nim uviedol, že sa taktiež nedajú aplikovať v tomto konaní, pretože neriešia porovnateľnú situáciu. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd naplnili požiadavky riadneho a presvedčivého odôvodnenia svojho rozhodnutia a dovolateľ opomína skutočnosť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. V konaní bol predložený jeden znalecký posudok (obstaraný súdom), druhý znalecký posudok bol predložený ako listinný dôkaz, čo dovolateľ v konaní opomína vyhodnotiť. Dovolateľ taktiež opomína vyhodnotiť skutočnosť, že znalecký posudok, ako výsledok vedeckej činnosti a prostriedok znaleckého dokazovania a voči nemu znalecký posudok síce ako výsledok vedeckej činnosti, avšak bez zodpovedajúcej doložky podľa § 209 ods. 3 CSP ako listinný dôkaz spolu s odbornými vyjadreniami, nie je možné vyhodnotiť ako navzájom si odporujúce znalecké posudky. Žalovaný v tejto súvislosti odkazuje na bod 36. napadnutého rozhodnutia, pričom sa s názorom odvolacieho súdu stotožňuje. Poukázal, že dovolateľ sa žiadnym spôsobom nevysporiadal vo svojej argumentácii s konštatovaním odvolacieho súdu, či je znalecká odbornosť znalca (pre odbor Ekonomika a riadenie podnikov, odvetvie Oceňovanie a hodnotenie podnikov), ktorý spracoval súkromný znalecký posudok porovnateľná so znaleckou odbornosťou znalca (pre odbor Ekonomika a manažment, odvetvie Personalistika, Kontroling, Financie), ktorý spracoval znalecký posudok obstaraný súdom a je tiež postačujúca pre závery na ustálenie skutkového stavu. V zmysle uvedeného má žalovaný za to, že v konaní nedošlo k závažným deficitom v dokazovaní a je názoru, že napadnuté rozhodnutia ako ani rozhodnutie súdu prvej inštancie netrpí vadami, ktoré namieta dovolateľ, skutkový stav bol bezpečne ustálený a súdy sa rozsiahlo vysporiadali s námietkami žalobcu, a preto je dovolanie potrebné zamietnuť.

Konanie na dovolacom súde

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolaací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

K právnej úprave prípustnosti dovolania

29. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

30. Podľa ust. § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolaací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

32. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

33. Podľa ustanovenia § 442 CSP, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

34. Dovolaací súd len pripomína, že pri preskúmaní veci v rozsahu dovolacích dôvodov je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodení skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolaateľ považuje za nesprávne. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmatečnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP).

35. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t.j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

K námietke porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP

36. Dovolaateľ v dôvodoch dovolania podľa § 420 písm. f) CSP namietal pochybenie súdov, ktoré nevykonali žalobcom navrhnuté dôkazy, ktoré mali vplyv na zistený skutkový stav veci a na rozhodnutie vo veci samej.

37. Namietal, že rozhodnutia súdov vydané v inštančnom postupe nie sú riadne zdôvodnené vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorý spochybňoval závery znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca Ing. Kintlera č. 6/2016 zo dňa 12. decembra 2016, z ktorého súdy pri rozhodovaní vychádzali. Tiež uviedol, že v súdnych rozhodnutiach absentuje úvaha súdov týkajúca sa určenia výšky bezdôvodného obohatenia, súdy sa nevysporiadali v dôvodoch rozhodnutia s obsahom dôkazov, ktoré predložil v konaní žalobca a

to súkromným znaleckým posudkom č. 529/2015 zo dňa 30. októbra 2015 a odborným vyjadrením č. 65/2017 zo dňa 18. septembra 2017. Namietal, že súdy nižších inštancií nevykonali výsluch navrhnutých znalcov a svedkov a následne nevykonali ani kontrolné znalecké dokazovanie postupom podľa § 207 ods. 3 CSP.

38. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

39. Dovolací súd uvádza, že v konaní bolo potrebné posúdiť, či súdmi rozhodujúcimi v inštančnom postupe bol bezpečne ustálený skutkový stav veci, či nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom (dovolateľom) mohlo ovplyvniť zistený skutkový stav veci, ktorý bol východiskom pre rozhodovanie súdov a či žalobcom navrhnuté (nevykonané) dôkazy, mali relevanciu ovplyvniť súdom zistený skutkový stav, z ktorého súdy pri rozhodovaní vychádzali.

40. V konaní predložené a vypracované znalecké posudky a odborné vyjadrenia znalcov zhodne uvádzali, že žalobcom účtovaná cena v roku 2002 pre žalovaného bola v súlade s vtedy platnými cenovými predpismi pri maximálnej cene 2,- Sk za m³ vrátane DPH. V odbornom vyjadrení č. 148/2016 vyhotovenom Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorý predložil žalovaný, tento neuviedol obvyklú cenu žalobcu pre odber povrchovej vody pre rok 2002, pričom konštatoval nedostatok podkladov pre určenie oprávnených nákladov žalobcu za rok 2002 a neexistenciu priamych nákladov žalobcu na zvýšenie ceny pri lokalite Bodrog Hornád v roku 2002. Odborné vyjadrenie vychádza z podkladov závodu Košice za rok 2002.

41. V znaleckom posudku č. 529/2015, ktorý predložil žalobca znalec neurčil obvyklú cenu vody za rok 2002. Posudok konštatoval priamy súvis nákladov žalobcu na správu vodných tokov a dôvodnosť navýšenia ceny žalobcu o 0,60 Sk/m³ pre rok 2002. Znalecký posudok vychádzal z účtovných podkladov roku 2003, pričom sa v ňom konštatuje, že v roku 2002 žalobca dosiahol záporný hospodársky výsledok.

42. Odborné vyjadrenie č. 65/2017, ktoré bolo vypracované ako opozitum k znaleckému posudku č. 6/2016 Ing. Kintlera a ktoré predložil žalobca, určilo obvyklú priemernú cenu pre rok 2002 vo výške priemerne 1,77 Sk/m³. Uvedené odborné vyjadrenie konštatuje dôvodnosť a poddimenzovanie navýšenia ceny žalobcom o 0,60 Sk/m³ pre rok 2002 a konštatuje súvis priamych nákladov žalobcu so zvýšením ceny a súvis s hospodárskymi výsledkami žalobcu. Pri určovaní ceny vychádzal znalec z údajov regiónu Východ. Uvedené odborné vyjadrenie nesúhlasí so záverom znaleckého posudku č. 6/2016 znalca Ing. Kintlera, ktorý nebral do úvahy podklady za rok 2002 a vychádzal z určenia regiónu celého územia Slovenskej republiky. Odborné vyjadrenie č. 65/2017 vychádza z údajov a podkladov v roku 2003 a 2004.

43. Znalecký posudok súdom nariadeným znalcom Ing. Kintlerom č. 6/2016 stanovuje obvyklú cenu vo výške 0,921 Sk/m³ pre rok 2002 v regióne Povodie Bodrog-Hornád, konštatuje rozsah dôvodného navýšenia ceny o 0,1749 Sk/m³, ktoré súvisí so zvýšenými nákladmi žalobcu, nie však vo výške 0,60 Sk/m³, tak ako si žalobca účtoval, ale vychádza z regiónu pre celé územie Slovenskej republiky. Podkladmi znalca boli roky 1999 a 2004, aj rok 2002, čo znalec zdôvodňoval, vo svojej výpovedi na ústnom pojednávaní tak, že v roku 2002 mal žalobca stratu a v rokoch 2000 a 2001 bol ziskový, a tieto skutočnosti ovplyvňovali celkový hospodársky výsledok žalobcu za jednotlivé roky. Čo sa týka rozsahu priamych nákladov vyčíslil ich iba čiastočne vo zvýšení 0,1749 Sk/m³ a konštatoval, že nemal

dostatočné podklady, a na základe tých, z ktorých vychádzal, určil dôvodné navýšenie ceny o 0,1749 Sk/m³. Znalec potvrdil, že zohľadnil pri určovaní ceny množstevnú zľavu žalobcu ako odberateľa s rozsiahlym odberom vody. Na pojednávaní znalec zdôvodnil svoj postup pri vypracovaní znaleckého posudku tým, že žalobca má monopolné postavenie podniku v rámci Slovenskej republiky, preto vychádzal z údajov pre celé územie Slovenskej republiky a nebral v úvahu len obdobie roku 2002, keďže v tomto období bol žalobca v strate a v predchádzajúcich rokoch bol ziskový.

44. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP možno teda zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

45. Podľa § 420 písm. f) CSP je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle judikatúry ústavného súdu však iný pojem ako procesný postup, a to „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Všeobecné súdy teda pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre stranu sporu. Jednotlivec sa totiž obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (sp. zn. II. ÚS 419/2021).

46. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v zmysle vyššie uvedenej aktuálnej judikatúry ústavného súdu možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddelovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020 zo dňa 21. januára 2021, body 37. až 41.).

47. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich imanentnú súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

48. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia neznamena právo na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale ide o právo na uvedenie dostatočných, logických a zrozumiteľných argumentov reagujúcich na relevantné

tvrdenia a námietky strán sporu, vyhodnotenie dokazovania a vysvetlenie prečo prípadne v konaní navrhované dôkazy súd nevykonával. Súd by mal presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu, či ustanovenia z neho na rozhodovanú vec (sp. zn. II. ÚS 419/2021).

49. V prípade odvolacieho rozhodnutia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Aj v tomto prípade sa však musí odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (odvolacími námietkami). Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP). Ak odôvodnenie odvolacieho súdu neobsahuje zrozumiteľnú a presvedčivú argumentáciu k vyššie uvedeným námietkam, nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia, čím porušuje právo na spravodlivý súdny proces.

50. Dovolací súd po preskúmaní, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie, vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí nielen že spĺňa, ale zároveň akcentuje rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie v bodoch 36. až 43. napadnutého rozhodnutia.

51. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v dôsledku nezdôvodnenia argumentov k súdom nariadenému znaleckému dokazovaniu a záverov znaleckého dokazovania. Považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne zdôvodnené, vo vzťahu k argumentom žalobcu - dovolateľa a tvrdil, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie vylúčil z odvolacieho prieskumu tvrdenia a argumenty žalobcu od posúdenia, ktorých záviselo rozhodnutie vo veci, považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nezákonné a nepreskúmateľné.

52. V rozhodnutí zo dňa 24. marca 2022 vo veci sp. zn. 4Cdo/255/2021 dovolací súd uviedol, že „pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd však hodnotí presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 41/2010). Za najhospodárnejší postup pri predložení dvoch rozdielnych znaleckých posudkov (ku ktorej situácii došlo v preskúmvanej veci) aj doterajšia súdna prax považuje taký postup, keď súd sa snaží odstrániť nejasnosti, nedostatky, prípadné námietky strán výsluchom znalca a položením dopĺňujúcich otázok (viď Civilný sporový poriadok Veľké komentáre Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol. str. 772).“

53. V konaní pred súdom musí byť zabezpečená stranám sporu spravodlivá ochrana ich práv a záujmov, prislúchajú im viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na vyvrátenie tvrdení, vyjadrovať sa k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie mu zásadným procesným postupom znemožnili realizáciu procesných práv, dovolací súd konštatuje, že v tejto spojitosti treba zdôrazniť, že nešlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie, ani prekvapivý postup súdu prvej inštancie, ktorý pristúpil k výsluchu znalca, čo je bežná prax v prípade nariadeného znaleckého dokazovania (vypracovaného znaleckého posudku), keď sudca sa nemusí uspokojiť len s obsahom vypracovaného znaleckého posudku, ale môže pristúpiť k výsluchu znalca za účelom objasnenia, doplnenia alebo aj podrobnejšieho vyjadrenia sa znalca k posudzovaným odborným otázkam, ktorých zodpovedanie v znaleckom dokazovaní žiada súd alebo strany v konaní od odborne spôsobilej osoby. Tento postup súdu prvej inštancie nemožno považovať za prekvapivý, keď žalovaný mal možnosť vyjadriť sa aj k výsluchu znalca a doručil súdu vyjadrenie k znaleckému dokazovaniu, namietal procesný

postup súdov v súvislosti s nevykonaním dôkazného prostriedku, t.j. výsluchom ďalších navrhnutých znalcov (sp. zn. II. ÚS 407/2016, III. ÚS 52/2019).

54. Súd hodnotí znalecký posudok ako každý iný dôkaz. Právne obmedzenie spočíva v tom, že súd nie je spôsobilý hodnotiť odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti a musí aplikovať § 207 CSP. Podstata hodnotenia znaleckého posudku spočíva v tom, že súd vezme do úvahy komplexnosť posudku, úplnosť odpovedí, vzťah posudku k iným vo veci vykonaným dôkazom a napokon vychádza aj zo základov logického uvažovania. V súlade s uvedenými zásadami súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd postupovali a svoje závery premietli do odôvodnení svojich rozhodnutí. Žalobca bol v priebehu konania riadne a včas predvolaný na pojednávania, boli mu doručené všetky listiny, ktoré súviseli s vykonaným dokazovaním, uznesenia obsahujúce znalecké otázky, posudky, ku všetkým skutočnostiam mal možnosť vyjadriť sa a mal možnosť zúčastniť sa všetkých pojednávaní, čo aj využil (sp. zn. IV. ÚS 389/2020, IV. ÚS 145/2012, I. ÚS 115/2023, II. ÚS 762/2015, I. ÚS 335/2019).

55. Dovolací súd konštatuje, že zo znaleckého posudku č. 6/2016 vypracovanom súdom ustanoveným znalcom, ktorý je v rozsahu 186 strán, z toho 49 strán predstavujú jeho závery bez príloh, znalec hodnotí a vyslovuje závery k uloženej znaleckej otázke a konštatuje, že za primeranú cenu pre rok 2002 za odber povrchovej vody považuje sumu 0,921 Sk/m³ a akceptuje navýšenie ceny v roku 2002 zo strany žalobcu len o 0,1749 Sk/m³, čím nepovažuje žalobcom účtovanú cenu 1,346 Sk za m³ za obvyklú cenu v roku 2002 v regióne východ.

56. Závery znaleckého posudku č. 6/2016 sú zrozumiteľné, logické a dávajú odpovede na určenie obvyklej ceny žalobcu, za odber povrchovej vody pre rok 2002. Dovolací súd poukazuje, že mu neprislúcha hodnotiť dôkazy vykonané súdmi v inštančnom postupe, ich rozsah, ako i postup súdu, ktorý k vykonaniu navrhnutých dôkazov nepristúpi v prípade, že súdy svoj postup riadne odôvodnia. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí, najmä v bodoch 35. až 40., dáva dostatočné závery, ktoré boli východiskom pre rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie vo veci samej. Dovolací súd tiež poukazuje, že: „Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom, nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.“ (R 37/1993, obdobne aj R 125/1999, R 6/2000, viď aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 46/05 a sp. zn. II. ÚS 76/07).

57. Obsah znaleckého posudku č. 6/2016, ktorý bol východiskom pre rozhodovanie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie (obsah znaleckého posudku predloženého žalobcom č. 529/2015, ktorý nestanovil obvyklú cenu odberu vody pre rok 2002 a odborného vyjadrenia č. 65/2017, ktoré predložil žalobca a ktoré stanovilo obvyklú cenu žalobcu za odber povrchovej vody pre rok 2002 v sume 1,77 Sk/m³, odborné vyjadrenie vychádza z údajov región Východ Košice, podkladom sú údaje z roku 2003 a 2004 z ktorých pri určení obvyklej ceny pre rok 2002 vychádza), zohľadňuje hospodársku situáciu žalobcu, preto východiskom pri určovaní ceny pre rok 2002 podľa znaleckého posudku č. 6/2016 bolo obdobie rokov 1999 až 2004 a to z dôvodu, že v rokoch 2000 a 2001 bol žalobca v zisku a v roku 2002 už v strate. V uvedených obdobiach mal odlišný hospodársky výsledok, ako aj v následnom období, a preto zdrojom pre určenie ceny žalobcu za odber povrchovej vody v roku 2002, podľa znaleckého posudku č. 6/2016 boli údaje viacerých rokov, ktoré predchádzali ako aj nasledovali po roku 2002, údaje týkajúce sa celej Slovenskej republiky, nielen regiónu Východ, čo podľa znalca zohľadnilo skutočnosť, že žalobca je monopolným subjektom v Slovenskej republike, a v znaleckom posudku bol zohľadnený aj status žalovaného ako veľkého odberateľa povrchovej vody s nárokom na množstevnú zľavu.

58. Dovolací súd konštatuje, že závery rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý neakceptoval vykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov a to v kontexte už vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu a hodnotenie obsahu vykonaných dôkazov predložených účastníkmi konania, je správny. Opačné vyhodnotenie by, aj podľa názoru dovolacieho súdu, neprinieslo iné odborné závery, ktoré by boli východiskom pre rozhodovanie vo veci, než ktoré boli východiskom zisteného skutkového stavu veci a rozhodovania súdov rozhodujúcich v inštančnom postupe. Odvolací súd dostatočne zdôvodnil prečo vykonané dôkazy, pre zistenie skutkového stavu boli postačujúce, vysporiadali sa s obsahom listinných dôkazov - znaleckých posudkov a odborných vyjadrení, ktoré

žalobca v konaní predložil. S hodnotením znaleckého posudku č. 6/2016, ktorý bol východiskom zisteného stavu veci a rozhodovania súdov v inštančnom postupe sa dovolací súd stotožňuje. Dovolací súd uvádza, že súd hodnotí znalecký posudok ako každý iný dôkaz, a dodáva, že obmedzenie spočíva práve v tom, že súd nie je spôsobilý hodnotiť odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti. Podstata hodnotenia znaleckého posudku spočíva v tom, že súd vezme do úvahy komplexnosť posudku, úplnosť odpovedí, vzťah posudku k iným vo veci vykonaným dôkazom a napokon vychádza aj zo základov logického uvažovania. V súlade s uvedenými zásadami odvolací súd a súd prvej inštancie postupovali, svoje závery premietli do odôvodnení rozhodnutí, ktoré považuje dovolací súd za riadne, vecné, dostatočné a presvedčivé.

59. Z rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií dostatočne vyplývajú dôvody, na ktorých rozhodnutie spočíva, vrátane odôvodnenia skutkových zistení a záverov, komplexne vyvedených z vykonaného dokazovania, t.j. aj bez vykonania ďalšieho dôkazného prostriedku (výsluch navrhnutých svedkov, ďalšie znalecké dokazovanie), ktorý tak nemožno považovať za kľúčový (neopomenuteľný) pre rozhodnutie vo veci. Pritom súdy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí zhodne zvýraznili práve okolnosť, vyplývajúcu zo znaleckých záverov, že výpoveď ostatných navrhovaných osôb k záverom uvedeným v ich odborných vyjadreniach a súkromnom znaleckom posudku, by žiadnym spôsobom nemalo potenciál preukázať rozhodnú skutočnosť, majúcu vplyv na závery uvedené znalcom v jeho výpovedi, ako ani závery uvedené v ním vypracovanom znaleckom posudku. Výsluchy ostatných navrhovaných osôb považoval za nadbytočné, nemajúce potenciál spochybniť závery, ktoré sú preukázané inými dôkazmi a ako také vo svojej podstate za nehospodárne, a preto ich nevykonal. Nevzhládol dôvod na základe ustáleného zisteného skutkového stavu za potrebné a hospodárne vykonať ďalšie znalecké dokazovanie, nakoľko mal sporné otázky v kontexte všetkých vykonaných dôkazov za odstránené. Vo vzťahu k nevykonaniu ďalšieho znaleckého dokazovania tiež uviedol, že znalecký ústav sa do konania priberie len v obzvlášť závažných prípadoch, ktoré si vyžadujú osobitné vedecké posúdenie alebo ak závery znalcov sú v zrejmom rozpore. Na margo uvedeného doplnil, že v kontexte všetkých konštatovaných odborných záverov a výpovede súdneho znalca na pojednávaní vyhodnotil vykonané dôkazy podľa svojej voľnej úvahy jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti a v záveroch k posudzovanej otázke nevzhládol taký rozpor, na základe ktorého by považoval za opodstatnené vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania. Odvolací súd zároveň poukázal, že Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline zhodne so znaleckými posudkami prijal záver, že suma fakturovaná žalobcom aj po jej do fakturovaní je sumou zákonnou, zhodujúcou sa aj v rozhodnom regióne.

60. Dovolací súd konštatuje, že je podstatné, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zdôvodnili svoje východiská i procesný postup v odôvodnení svojich rozsudkov pri rozhodovaní o predmetnej žalobe. Taktiež, že ani námietka ohľadom nedostatočne odôvodneného rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle dovolania žalobcu v dotknutej časti dôvodná nie je.

61. Záverom dovolací súd zdôrazňuje, že výsledok hodnotenia dôkazov odvolacím súdom zodpovedá zákonným kritériám. Nezodpovedal by vtedy, ak by súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, vrátane prednesov účastníkov nevyplynuli, ak by súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, ďalej v prípade, že by v hodnotení dôkazov bol logický rozpor alebo, ak by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom upraveným v CSP.

62. Podľa dovolacieho súdu o takéto prípady v prejednávanej veci nešlo a aj dovolací súd dospel k záveru, že nie je potrebné aplikovať postup podľa § 207 CSP. Považuje závery obsiahnuté v znaleckom posudku č. 6/2016 za dostatočné, z ktorých je možné zistiť skutkový stav veci a ktoré sú východiskom a boli podkladom pre rozhodovanie súdov v inštančnom postupe.

63. Dovolací súd poukazuje, že zo strany odvolacieho súdu nešlo o prekvapivé rozhodnutie ani prekvapivý postup, ktorý spočíval v nevykonaní žalobcom navrhnutých dôkazov, v nenariadení znaleckého dokazovania postupom podľa § 207 ods. 3 CSP, keď vykonané dokazovanie ustáľilo

skutkový stav a zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, vytvára dostatočný skutkový rámec pre vydanie rozhodnutia odvolacieho súdu. Nariadené znalecké dokazovanie, ktorého výsledkom bol znalecký posudok č. 6/2016 a výsluch znalca a dôkazy vykonané súdom, vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodovanie súdov v súlade s výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

64. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

65. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca a žalovaný mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie, tvrdiť skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku a na jeho preukázanie uplatňovať procesné návrhy na vykonanie dokazovania. Žalobca a žalovaný túto možnosť v konaní aj využili, pričom žalovaný využil aj možnosť podať proti rozsudku súdu prvej inštancie riadny opravný prostriedok (odvolanie). Dovolateľ v dovolaní v podstate uvádza tie isté námietky, ktorými sa zaoberali už súdy oboch inštancií a v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa s nimi aj dostatočným spôsobom vysporiadali.

66. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 22/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 243/07).

67. „Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky či čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 243/07).

68. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu

prvej inštancie, ktorým bolo čiastočne vyhovené žalobe. Odvolací súd zároveň k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovaného uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami.

69. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými, neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore a právo na súdnu ochranu (resp. spravodlivé súdne konanie) nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Dovolací súd nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 346/09).

70. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalobcu, na ktoré dal odpoveď v odsekoch 24. a 25. odôvodnenia rozsudku tak, ako už vyššie konštatoval dovolací súd. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal niektorými skutkovými tvrdeniami odvolateľa a z nich vyvodzovanými právnymi závermi, je zrejmé, že ich nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. To, že ich v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne neoznačil za irrelevantné (nepodstatné, bezpredmetné a podobne), nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Všeobecný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí zaoberať všetkými odvolacími námietkami strany sporu, pretože je postačujúce, ak sa zaoberá len tými odvolacími námietkami, ktoré sú rozhodujúce (kľúčové) pre rozhodnutie vo veci samej.

71. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

72. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

73. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.